

היה שלום 'קומרד' בוב

בוב ויניו הגיע אלינו אי שם בשנות השבעים. פליט נואש של מלחמת וייטנאם שבעיקר שתק עליה. הוא היה גבוה מזוקן, ורוב הזמן הוא ניראה כמו האח האובד של וילי נלסון. עבדנו יחד בפרדס כמה שנים טובות. כולנו היינו אז צעירים וחלקנו גם יפים, והייתה שם הרבה כימיה בין האנשים בפרדס. אפשר לומר בזהירות שבעת ההיא היינו מאושרים.

בשלב מסוים בוב החליף את ג'ייסון פרלסון בריכוז הפרדס. וכל יום בדרך לפרדס, שנמצא על יד אילת השחר בשטח שנקרא "דרוז" לא רחוק משטח 100, בוב היה מחליף מהלך בנאמנות גדולה, בדיוק במקום שבו ג'ייסון היה מחליף מהלך בעלייה לאילת השחר. כי בוב רצה לעשות בדיוק כל מה שג'ייסון עשה כאשר ריכז את הפרדס.

בוב היה רפובליקני בדם, אני הייתי סוציאליסט, מה שהרפובליקנים מכנים בבז 'פרוגרסיבי', אבל היינו חברים טובים. ובתקופות של בחירות, בארה"ב או בארץ, היינו מתווכחים ומכסחים אחד לשני את הצורה ברוח טובה. ותמיד כאשר הוויכוח היה מתלהט הייתי בודק ורואה את הזיק המחוייך שבעיניו ויודע שזה בסדר שאנחנו לא נריב גם הפעם.

בשנים האחרונות בוב חלה והתרחק מהמקומות שבהם היינו נפגשים, אבל עדיין היה יושב במרפסת ביתו ומשוחח בשמחה גלויה עם כל מי שחלף ועבר על פניו. תמיד צוהל לקראתך ומאיר פנים.

היום יום שני 3.2.20 בשעה 15:30 טמנו את בוב בחורשת הזיתים בטקס צבאי אמריקאי מלא. עם דגל ארה"ב שקופל כמו שצריך, ודייב דבולט לבש את המדים של בוב, שבפעם האחרונה הוא לבש אותם כאשר השתחרר מהצבא האמריקאי אי שם בשלהי שנות השישים, וניהל את הטקס על כל פרטיו בדקדקנות רבה. כי ככה בוב ביקש ללכת. וככה הוא הלך. היה שלום בוב ויניו יקרת לנו מאוד. מאוד.

דודו פלמה

